

ΒΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ CLAUDE JAN

ΤΟ ΨΕΜΑ

πόρτα, ανοίγοντας, άφησε τόν ήλιο νά μπή μέσα στή σκοτεινή κάμαρη.

— Πούδς είνε ; ρώτησε ό άρρωστος.
 — Ο γιατρός και μιά νοσοκόμη προχώρησαν αθόρυβα μέσα. Η νοσοκόμη παραμέρισε τίς βαρείες κουρτίνες, άνασήκωσε τα σιύς κι' έβλεψε ή κάμαρη φωτιστηκε μονομιάς.

— Σήμερ χ, σήμερα λοιπόν... ρώτησε ό άρρωστος μέ φωνή πού έτρεμε, χωρίς νά άποτελειώσ η την φράση του.

— Ναι, άμέσως κιάσ θά σάς ζυγάσουμε τον επίδεσμο, τού άπάντησε ό γιατρός.

Και άφου άφαίρεσε μ' επιδέξεις και γοργές κινήσεις τίς κερφίτσες, έβγαλε τόν επίδεσμο, άφήνοντας νά φαούν τά μαλλιά και κατόπιν τó μέτωπο. Τό κεφάλι είχε ξεγυμνωθή πιά άπ' τίς γάρες πού τó τύλιγαν, μά τó θέλαφαρ άεξακολουθούσαν νά παραμένουν σφιχτοκλειόμενα σ' αυτό τó πρόσωπο, όπου ζωγραφίζόταν ή άγωνία κι' ό πόνος. Λίγες στιγμές πέρασαν άτελειώτες, γεμάτες άναμονή και σιωπή. Τέλος, ό Άλαιν άνοιξε τά μάτια του και μιά κραυγή πνιγμένη και δυνατή έξέφυγε άμέσως άπό τó στόμα του : «Βλέπω !»

Έσκυψε τότε μπροστά κι' άπλωσε τά χέρια του πρós τó φώδ πού τού τó ξανάδιναν. «Η χαρά του τόν έκανε νά μορφάζη σχεδόν και τά χείλη του παραληρούσαν. Ψιθύρισε τó όνομα «Τζένυ» κι' άπό τά μάτια του, πού είχαν άνοιξει, δάκρυα άρχισαν νά κυλούν. «Έπειτα, γυρίζοντας πρós τó γιατρός, τόν ευχαρίστησε μέ τó θλέμμα του, θλέμμα άναστημένου.

Χαιρολόγασε κατόπιν πρós τούς άνοιχτόχρωμους τοίχους, έξέτασε τά δάχτυλά του πού τά σάλυε παιδιαστικά κι' έβγαλε ένα στεναγμό άνακουφίσεως. Μά έξαφνα τó πρόσωπό του κασούφισσε πάλι και ρώτησε τó γιατρός.

— Και ή Τζένυ, ή γυναίκα μου, δόκτωρ, πότε θάρθη ;

— Σε λίγο θέβαια... Είνε τώρ α λίγο άδιάθετη.

— Ω! νά μήν είνε έδω ! Σκεφτήτε, δόκτωρ, ότι δέν έχω δει ποτέ τó πρόσωπό της. Χάρις σέ σάς, θά την γνωρίσω, έπί τέλους ! Φαντασθήτε τή θιά μου!... Σάς παρακαλώ, πέστε της νάρθη γρήγορα... Νοιώθω την άνάγκη της παρουσίας της... Μέ καταλαβαίνετε.

Και ζέσπασε σέ λυγμος, άναστατωμένος άπό τó θαύμα πού είχε γίνει...

— Ηουάστε τού έπλε ό γιατρός. Άσφαλώς κ' ή κ. Σάντρ θά διάξειται κι' αυτή νά σάς δι...

Και διευθύνθηκε πρós την πόρτα έπαναλαμβάνοντας : «Ηουάστε». Έπειτα θήγκε έξω και τράθηξε πρós τó σαλόνι άναμονής της κλιτικής.

Έκει, δυό μεγάλα παράθυρα ήσαν άνοιχτά πάνω άπό έναν κήπο γεμάτο λουλούδια και πουλιά. Στή μέση τού δωματίου ένα τραπέζι θρισκόταν γεμάτο έφημερίδες και περιοδικά.

Καθισμένη στή άκρη ενός καναπέ, ή Τζένυ σουπούσε άδιάκοπα τά χέρια της άπό άγωνία και κύτταζε ένα ρολόι μονολογώντας :

— Ο γιατρός έπλε : «Σ' ένα τέταρτο...» Δώδεκα λεπτα πέρασαν. Αυτοί οι δείχτες δέν προχωρούν... Ά! Ο γιατρός !...

Ο δόκτωρ πράγματι την είχε πλησιάσει και τής έπλε :

— Η έγχείρησις πέτυχε άπυλώς... Κυρία, ό σύζυγός σας θλέπει πάλι... Σάς ζητάει μάλιστα και δέν μπορεί νά έξηγήση γιατί λείπετε άπό κοντά του... Τού έπλε, όπως είχαμε συμφωνήσει, ότι έισθε άδιάθετη. Μά άνοπομο-

νεί... Θά ήταν σκληρό νά τόν κάνετε νά περιμένη περισσότερο...

Η Τζένυ, κατώλωλη, μέ μάτια τρελλής, άνατρίχιαζε...

— Έλάτε, κυρία, τής έαναείπε ό γιατρός, άς πάμε κοντά του.

Μά έκείνη άπόμεινε άκίνητη και τού άπάντησε :

— Όχι...

— Ο άσθενής έχει πραγματικώς άνάγκη της παρουσίας σας, έπέμεινε ό δόκτωρ. Είνε νευρικός, παραμένος. Πρέπει νά...

— Δέν μπορώ νά παρουσιάστó μπροστά στόν σύζυγό μου, τόν δέκωψε ή Τζένυ, μά θά λάβετε την κάωσήν νά τού δώσετε αυτό έδω...

Και δίνοντας στό γιατρός ένα τετράδιο, θήγκε γρήγορα γρήγορα άπό τó σαλόνι, χωρίς νά περιμένη άπάντησή του.

Ο γιατρός διευθύνθηκε πάλι πρós την κάμαρη τού συζύγου της. Μόλις τόν είδε ό Άλαιν τόν ρώτησε μ' άσυγκράτητη άγωνία :

— Πότε θάρθη ; Είνε λοιπόν τόσο άρρωστη, ώστε νά μή μπορή νά τρέξη κοντά μου ;... Πέστε μου την άλήθεια, δόκτωρ...

Ο γιατρός άντι άπαντήσεως, τού έδωσε τó τετράδιο της Τζένυ. Ο Άλαιν τόν πήρε μέ λαχτάρα, τόν άνοιξε και στήν πρώτη του σελίδα διάβασε τά έξης :

«Άλαιν, δέν είμαι ασηή πού μέ νοιάζει. Πρέπει έπί τέλους νά μάθης την άλήθεια. Διάβασε τά άποσπάσματα τού ήμερολογίου μου πού έχω γράψει στό τετράδιο αυτό. Ατά θά σου τά έξηγήσουν δια. Δέν έλπίζω τή συγχώρησή σου, μά ίσως νά μέ λυπηθής... Χαίρε, Άλαιν».

Ο Άλαιν διάβασε τότε τά έξης :

Είμ' ευτυχισμένη ! Είμαι τρελλή ! Δέν θά ύπάρξη ποτέ στή γη ευτυχία όμοια μέ τή δική μου. Ο Άλαιν Σάντερ είνε άπό σήμερα μνηστήρ μου. Πιστεύω έπί τέλους στή χαρά της ζωής.

16 Ιουνίου

22 Ιουνίου

«Η Ώρες περνάνε μέσα μέρα και στό πρόσωπό του, στή χαρά. Βλεπόμαστε κάθε τó τόσο πονεμένο, τó τόσο θασανισμένο, σιγά-σιγά άπλώνεται ή γυλήνη. Α! θά τόν αγαπήσω τόσο, θά τόν περιποιηθώ τόσο, ώστε θά τόν ανακάνω εύθυμο.

Χθές μου έλεγε : «Κοντά σου θά ξεχάσω την άθλιότητά μου !» Ναι, θά την ξεχάση... Θέλω νά ξεχάση την δυστυχία του ! Είνε πολύ θαρραλέος, μά έγω μαντεύω πόσο ύποφέρει κι' όταν ακόμα χαμογελά. Πόσο θά δυσκολευτώ νά τόν κάνω ευτυχισμένο!... Μά θά μπορώσ τάχα ποτέ ν' άντικαταστήσω τίς θωβειές κι' άνωτερές χάρες, πού τού χάριζε ή τέχνη του, ή ζωγραφική, την όποια στερήθηκε μαζί μέ τά μάτια του...

Αγαπώ την όμορφιά μέ όλες της τίς μορφές, μου λείει συχνά... Για μένα, ή συνάντησις ενός όραίου δέντρου, ενός όραίου άλόγου, ενός όραίου προσώπου, άποτελούσαν τίς διαφορετικές ηγής της ίδιας καλλιτεχνικής συγκινήσεως.

3 Ιουλίου

«Πρό όλίγου, πριν χαρίσουμε, ό Άλαιν μέ ρώτησε έειλά : «Θά ήβλεπα νά θάλω τά χέρια μου έπάνω στό πρόσωπό σας... Μοι τó επιτρέπετε, Τζένυ ;» Έδίστασα μιά στιγμή. Τότε έκείνος άναστένασε και έμναείπε : «Συγχωρήστε με... Ηθέλα τόσο νά σάς γνωρίσω...»

Τότε πήρα τά χέρια του και τ' άπόθεσα άπάνω στό πρόσωπό μου. Ο Άλαιν άρχισε νά ψαχουλεύη τó κεφάλι μου και έπλε : «Τά μαλλιά σας είνε άπαλά σαν τó μετάξι. Δέν μπορέι παρά νά

— Τρελλή ! Σ' άγαπάω καλύτερα και περισσότερο έτσι.

είνε ξαθά... Θάχουν χρυσές άνταυγειες, δέν είν' έτσι; » Έγώ, τρέμοντας, κούνησα καταφατικά τό κεφάλι μου.

Κι' ό 'Αλαίν εξακολούθησε: «Τί ώραίο σχήμα πού έχει τό μέτωπό σας!... Τά μάτια σας είνε έντελώς γαλάνα.

»Έτσι συνέχισε τήν τρυφερή του εξέταση, ρωτώντας με άκούραστα γιά τά χαρακτηριστικά μου. Έγώ τού άπαντούσα κυριευμένη από μία θαθειά ταραχή, και κοκκίνισα όταν, θάζοντας τά χέρια του στους ώμους μου, πρόσφερε μέ τόνο συγκινημένο πού μ' άναστάωσε: «Ξέρω τώρα πόσο είσθε ώραία, Τζένυ!... »Ω! Είσθε τόσο ώραία!...»

»Έπειτα, ξεφώνισε μέ μία χαρά σπαραχτική: «Έτσι θα έχω τήν καλύτερη σύζυγο τού κόσμου... Δέν είνε πολύ άν πληρώνω τήν ευτυχία μου αυτή μέ τό φώς μου...»

»Έγώ, ή ώραίότερη γυναίκα τού κόσμου! Έγώ μία άσχημη μία παραμορφωμένη από κάποια φριχτή άρρώστεια... Έτσι μου έρχεται να τού τό πώ αυτό... Μά έχω τάχα τό δικαίωμα... Κάθε τόσο, νιώθω μία άνησυχία, κάτι σαν τύφι, μά, μπροστά στό άχτυποδύλλημα τού χαμόγελού τού ιαθάβουασι πώς γιά τό καλό του δέν πρέπει να τό κάνω αυτό...»

4 'Ιουλίου

«Έγγραφα παραπάνω: «Γιά τό καλό του! » μέ είνε τάχα δικαιολογία αυτό;

»Πάντως, ή αγάπη του γιά μένα τόν κάνει άλλον άνθρωπο, ευτυχιμένο.»

7 'Ιουλίου

«Η φίλη μου Μάντο ήρθε να με δη σήμερα ή μάλλον να δη τόν 'Αλαίν, γιατί ήταν πολύ περιεργή να γνωρίση τόν μνηστήρα μου. Δείχτηκε γοητευτική άπέναντί του, μά, σε μία στιγμή, καθώς θρεθήκαμε μόνες είπε χαμογελάοντας γοηστήρα: «Είχεσ μεγάλη τύχη πού παντρεύεσαι έναν τυφλό. Κι' έπειτα έπρόσθεσε: «Η ανάγκη πού νιώθεις ν' άφοσιωθής σε κάποιον, θα ίκανοποιηθί, επί τέλους! »

»Τί κακή νέα!... Πώς ξέρει να πληγώνη τόν άλλον... «Εκλαψα τό θρόσσο στό κρεβάτι μου πράγμα πού δέν μου είχε συμβή καθόλου από τόν καιρό πού άρραθανιάστηκα... Ναι, ή ευτυχία αυτή ήταν πολύ μεγάλη γιά μένα, τήν άσχημη... Λίγο ελειψε να τό λησμονήσω...»

9 'Ιουλίου

«Ότε ή άσχημία μου έχει τόσο μεγάλη σημασία; Γιά μένα θέσσια δέν έχει καμιά σημασία...

»Μά γιά τόν 'Αλαίν;

»Ω! δέν έχω καθόλου τό θάρρος να τού άποκαλώψω τήν άλήθεια... Φοβάμαι μήπως ριφοκινούνεω τήν ευτυχία μου...»

»Ότε είμαι μία γυναίκα διεική κι' άνανδρη... Φτάνει να μήν τιμωρηθώ σκληρά γι' αυτός.»

16 'Ιουλίου

«Σήμερα θηγάκαμε μαζί μέ τόν μνηστήρα μου γιά να κάνουμε μερικά φωνία.

»Τόν ώδηγούσα μέσα στό πλήθος, άνάμεσα στό έμπόδια, νιώθοντας μία θαθειά συγκίνηση μέ τη σκέπη, ότι στό έξήξ θα γινόμουν τό στήριγμα του, ό οδηγός του, «τά μάτια του» καθώς λέει. Μου άρέσει πολύ ό τρόπος πού με ρωτάει κάθε τόσο γιά τό ένα και γιά τό άλλο πράγμα: «Πές μου Τζένυ...» Τό άτύχημά του είνε ακόμα πολύ πρόσφατο, δέν έχει συνηθίσει ακόμα να ζή άποτραθηγμένος από τή ζωή κι' έλπίζω ότι, χάρις σε μένα, δέν θα τό αισθανθί καθόλου.»

«Φλωρεντία, 20 Αύγουστου
«Κλείνει ένας μήνας σήμερα από τήν ήμερα πού παντρευθήκαμε. Τό γραμμένο ταξίδι μας τελειώνει πειά. Παρατείνουμε όσο μπορούσαμε πίο πολύ τή διαμονή μας στη Φλωρεντία, τήν όποία ό 'Αλαίν, σαν καλλιτέχνης πού είνε, αγαπάει τόσο... Περιπλανιόμαστε στους δρόμους της και τού μιλάω γιά ό,τι θέλω γύρω μου, γιά τά τοπία, γιά τά παλάτια, γιά τά μνημεία τής 'Αναγεννήσεως, γιά τό άμορφο φώς τών χρωμάτων...»

»Κι' έκείνος μου άπαντάει:

«Όλα είνε πού όρατα από τήν ήμερα πού θέλω με τά μάτια σου.»

«Παρίσι, 31 Δεκεμβρίου

»Εγκατέλειψα άρκετούς μήνες τό ήμερολόγιό μου, άπαχολημένη καθώς ήμουν μέ τήν φροντίδα τής έγκαταστάσεώς μας στό σπιτικό μας. Μά δέν θέλω ν' άφήσω απόψε τό χρόνο να τελείωση χωρίς να χαράξω εδώ μερικές γραμμές.

»Είμαι ευτυχιμένη πολύ περισσότερο άπ' όσο μπορούσα να φανταστώ και στό τίχηλι τού 'Αλαίν άνθίζει πάντα ένα λαμπρό χαμόγελο.

»Δέν έχω τίποτε άλλο να πώ.»

20 'Ιουλίου

«Σήμερα είνε ή έπέτειος τής ευτυχίας μας... τού γάμου μας. Η ζωή μου μαζί μέ τόν 'Αλαίν ξετυλιγεται σαν ένα ύπεροχο δνερο μέσα στην γλυκύτητα τήν γαλήνη.»

30 Μαρτίου

«Τί άλλόκοτη περιπέτεια ή σημερινή μέσα στό ζωή μας, τήν όποια δέν ταραξί κανένα έπεισοίο!

»Είχαμε καλεσμένο σε γεύμα ένα φίλο τού 'Αλαίν, μουσικό και λαμπρό σύζητητή. Κατά τή διάρκεια τού φαγητού, ό 'Αλαίν ήταν σκυθρωπός κι' έπειτα, τίς ώρες πού έπακολούθησαν, δειχνόταν γεμάτος πίκρα, σχεδόν έπιθετικός. Μόλις ό φίλος του έφυγε μου έκανε μία σκηνή... ναι, μία σκηνή, ίσχυριζόμενος ότι ό φίλος του έρωτοτροπούσε μαζί του, πράγμα πού μόνο στη φαντασία του συνέθε...

»Υπόμεινα γιά μία στιγμή αστισμένη...Αυτό ήταν τόσο άπρόοπτο και γοητευτικό γιά μένα... Με ζήλευε!... Με ζήλευε... »Ω! τί ευτυχία μ' έκαναν να νιώθω ή διαμαρτυρίες μου κι' ή ύπόσχεσις πού τούδωσα να μην ξαναϊδώ ποτέ πειά τόν φίλο του...»

»Αυτό τό μικρό έπεισόδιο δυνάμωσε τήν άμοιβαία μας αγάπη... και μ' έκανε να νιώσω ένα θάμπωμα ευτυχίας... Άρχίζω να πιστεύω πώς είμαι κι' έγώ μία γυναίκα σαν τίς άλλες... μά ή πίο ευτυχιμένη από όλες.»

2 'Απριλίου

«Μία τρελλή έλπίδα άναστάωσε τόν 'Αλαίν. Ένας όφθαλμολόγος τόν έθεβαίωσε ότι μπορεί να τού ξαναδώσει τό φώς του. Ό φτωχός μου σύζυγος δέν τολμάει να τό πιστέψη αυτό, μά τό εύχεται με όλην τήν καρδιά.»

3 'Απριλίου

«Θαλωρή και γαλήνη άπλώνονταν σήμερα μέσα στό σαλονάκι μας. Καθόμουν κοντά τού 'Αλαίν και τού διαβάσα. Σε μία στιγμή θέσασε τό χέρι του στό μαλλιά μου και είπε μέ τόν τόνο τής τρυφερότητας πού παίρνει μονάχα, όταν μιλάη σε μένα: «Τζένυ, χάρις σε σένα είχα πάψει να είμαι ένας δυστυχιμένος τυφλός. Μου έδωσες εσύ τά μάτια σου. Μά, ένα πράγμα μόνο μ' έκανε πάντα να ύποφέρω: τό ότι δέν σ' έχω δει ποτέ αγαπημένη μου... Γι' αυτό, γι' αυτό και μόνο, άπίσθιασε να ύποστώ τήν έγγειρησι...»

»Και μέ πίο σιγαλή φωνή έπρόσθεσε: — Φτάνει να δώ!... να δώ μία στιγμή μόνο έσένα... κι' έπειτα ός θυσιτώ στό σκοτάδι γιά πάντα...»

5 'Απριλίου

«Σήμερα τό πρωί έγινε ιατρικό συμβούλιο. Άπεφασίση να έγγειρησθί ό 'Αλαίν σε δέκα μέρες.»

6 'Απριλίου

«Είμαι μία άθλια! Άπό χθές πού έγινε τό συμβούλιο, ύποφέρω από μία φριχτή κρίση, πού μέ κάνει να ντρέπωμαι γιά τόν αυτό μου... Σε μία στιγμή εύχ ήθηκα να μην πε τ ύ χ η ή έ γ χ ε ί ρ η σ ι ς.»

»'Αλαίν, αγάπη μου, συγχωρέσε με, λησμονήσα τά θάσασα σου και τούς πόνους σου...»

12 'Απριλίου

«Κι' έγώ τί θ' άπογίνω;...»

»Συνήθισα σ' αυτήν τήν κωμωδία κι' έχω ανάγκη τής λατρείας τού γιά να ζώ...»

»Όχι!... Άς γίνη, πρωτίστως αυτός ευτυχιμένος κι' έπειτα ός γίνη ό,τι βελήση ό Θεός! »

13 'Απριλίου

«Πρό όλίγου, στυλώθηκα μέ θάρρος μπρός στόν καθρέφτη κι' εξέτασα άδυσωπτητα τήν όψη μου πού ό 'Αλαίν δέν τήν ξέρει, πού δέν πρέπει να τήν γνωρίση.»

»Μού φάνηκε τήν ώρα εκείνη πώς άκουμα πίο φωνή πού μου φώναζε: «Τζένυ, ψεύτρα! κι' έβλεπα τήν άσχημία μου πού άποκρουστική κάτω από τά δάκρυά μου... 'Αλαίν, σε άπάτησα! Είμαι άσχημη, άσχημη, φριχτή στη θεά!... Εσύ πού λατρεύεις τόσο τήν άμορφία, πατρύτηκες ένα τέρας!...»

»Μά να πού τώρα τιμωρούμαι γιά τό ψέμα μου...»

»Πιστεύεις σε μένα... και τώρα πού δέν θέλω να γάσω τήν εκτίμησι σου και τήν αγάπη σου, θασαίνίζομαι...»

14 'Απριλίου

«Σκέφθηκα πολύ κι' άποφάσισα να έξασφινιστώ, άν ό 'Αλαίν άνακτήση τό φώς του.»

»Αν άπεναντίς, παραμείνη μέσα στό σκοτάδι, θα ξαναπάρω τή θεσι μου κοντά του και θα τού όμολογήσω τό ψέμα μου...»

»Και θα τόν βοηθήσω τόσο πολύ γιά να ζήση, ώστε μία μέρα θα μέ συγχω... (Η συνέχεια εις τήν σελίδα 2353)

Ο ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΣ ΤΥΧΟΔΙΩΚΤΗΣ ΤΟΥ 19ου ΑΙΩΝΟΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 2339)

κρυφά πάλι θγήκε από τὸ σπίτι τοῦ τοκογλύφου.
Ἐκείνη τὴ στιγμή ὅμως τὸν ἀντέληψε ἕνας ὑπέρτης κι' ἄρ-
χιε νὰ φωνάξῃ:

— Ἐνας κλέφτης!... Ἐνας κλέφτης!... Πιάστε τον!...
Ὁ Πράδο, μὲ μιά σπρωδιά τὸν πέταξε καταγής κι' ἄρχισε
νὰ τρέχῃ. Οἱ ἄλλοι ὑπέρτες κι' οἱ ἀστυφύλακες τὸν κινήθησαν
ἀμέσως καὶ παρ' ὄλους τοὺς πυροβολισμούς του, κατάρωσαν
νὰ τὸν περικυκλώσουν καὶ νὰ τὸν πιάσουν.

Αὐτὸς ὁ μεγάλος τυχοδιώκτης ποὺ εἶχε καταπατάλῃσει κολο-
σοσιαίες περιουσίες, ἦταν μοιραῖο νὰ πάῃ στὴ φυλακὴ ἀπὸ ἔ-
ναν λακέ!...

Ἡ δίκη του ἔγινε στὸ Παρίσι, στὶς 5 Νοεμβρίου τοῦ 1888. Ὁ
Πράδο κατηγορήθηκε ὡς δολοφόνος τῆς Μαρίας Ἀγκετάν. Ὁ
λες ἡ παλιές του φίλες εἶχαν παρουσιασθῆ ὡς μάρτυρες. Κι' ὅλο
τὸ ἀριστοκρατικὸ Παρίσι βρισκόταν στὴν αἰθούσα τοῦ κακουρ-
γιοδικείου, γιὰ νὰ παρακολουθήσῃ τὴν πολυκροτη δίκη τοῦ μη-
στρωιδίους Δὸν Ζουάν.

Ὁ Πράδο, μέχρι τέλους, δὲν θέλησε ν' ἀποκαλύψῃ τ' ὄνομα
του. Ὡστόσο ἡ ἐνυχή του ὡς δολοφόνος ἀπεδείχθη μὲ διάφορα
ἀκλόνητα στοιχεία καὶ ὁ περίφημος τυχοδιώκτης κατατομήθηκε
ὑπερ' ἀπὸ λίγον καιρὸ, τὸ πρῶτ' ἡς τῆς 1ῆς Ἰανουαρίου 1889.

Ποιὸς ἦταν ἀρὰ γε αὐτὸς ὁ αἰνιγματικὸς τυχοδιώκτης; Ἐ-
νας μόνον ἄνθρωπος ἤξερε τὸ μυστικὸ του: ὁ δικηγόρος του. Ὁ
ἄνθρωπος ὅμως αὐτός, ἐκείνη τὴν ἐποχὴ, εἶπε τὴν ἑξῆς φράση,
ποὺ ἀφήνει νὰ ὑπονοηθοῖν πολλά πράγματα: «Ἡ Ἑὐρώπη θ' ἀ-
ντιτριχιάξῃ, ἀν ἐμάθανε ἀπὸ ποιά ὄψη ἔπεσε στὸ θούρκο αὐτὸς
ὁ ἄνθρωπος ποὺ παρουσιαζόταν ὡς Πράδο».

Κι' ἔτσι, ἔμεινε ἄλυτο τὸ αἰνίγμα τῆς προσωπικότητος τοῦ με-
γαλυτέρου τυχοδιώκτη τοῦ περασμένου αἰῶνος!

ΜΩΡΙΣ ΚΟΡΙΕΜ

Η ΠΕΝΤΑΜΟΡΦΗ ΚΑΤΑΣΚΟΠΕΣ ΜΑΡΙΑ ΦΩΝ ΒΑΛΕΝΤΑΟΥ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 2342)

Αὐτὴ ἡ ἐπιτυχία ὅμως τῆς κ. Τσιελῆ ἠτάξῃσε γι' αὐτὴν μοιραία.
Κάποιος Γάλλος κατάσκοπος θεώρησε λίγο ἐπιποτη τὴν διαγωγή της καὶ
ἄρχισε νὰ τὴν παρακολοῦθῃ. Μ' ὅλες τὶς προφιλιάσεις της ἡ Μαρία
φὼν Βαλεντάν δὲν ἄφησε νὰ πῆσιν στὰ χεῖρα τῆς γαλλικῆς ἀνταρσια-
σσοπίας. Ἐνα χρόνον ἀργότερα συνελαινώθη τὴν ὥρα ποὺ προσπαθοῦ-
σε νὰ διαβιβάσῃ μ' ἕναν ἀσημάτω κρημινὸν στὸν κῆπο τοῦ λοικοποιείου
μὲ ἐνδιαφέροντα πληροφορία γιὰ τὸ στρατὸ τὸν σημείωνον.

Ἡ κ. Τσιελῆ ἀνιήθηκε στὴν ἀρχὴ τὴν ἐνυχή της. Ὅταν ὅμως βρέ-
θηκε μετρωτὰ στὸ στρατοδικεῖο, δὲν διάταξε νὰ ἀποκαλύψῃ τὴν αἰτί-
θεια καὶ νὰ τοῦ ἐξηγήσῃ γιατί ἔγινε κατάσκοπος.

— Ἡθῆλα, τοῖς εἶπε, νὰ ἐκδικηθῶ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς μου. Ἀρ-
πάμει μόνον ποὺ μ' ἀνεκάλυψαν τόσο γρήγορα καὶ δὲν μπόρεσα νὰ στεί-
λω κι' ἄλλες γριῶδες Γάλλων ἀπὸν αἰῶνον κόσμου!

Ἡ Μαρία φὼν Βαλεντάν ὄνοσε τὴν καταγ' ἴσῃ της σὲ θάνατον μὲ
ἀξιοβλαβήσασθι ψυχραιμία. Τὴν ἄλλη μέρα ἔνα ἀπόσταγμα τὴν ἀδύρη-
σε στὸ δάσος τὸν Βενσέν. Ἡ Μαρία φὼν Βαλεντάν ἔκανε μὲ ἔξωστρε-
πὴ ἐπιμέλεια τὴν τοιαυτέτα της, ἔβαψε τὰ χεῖλιά της καὶ ἀνιήθηκε νὰ
τὴς δέσουν τὰ μῆλα.

— Ὡθῆλα νὰ ἴδω, εἶπε ἀπὸν ἀξιοπαιστὸν τοῦ ἐπιτελιστικοῦ ἀποστασια-
τος, τί ἀπέτασον θὰ γάνω στὸν θάνατον...

Μὰ τὸ ἔνα λεπὸ ἡ ὁμορφὴ κ. Τσιελῆ ἔπειθε καταγ' ἴσῃ μὲ ὀκτὸ σφῆ-
ρες στὴν καρδιά της.

Κι' ἔτσι τέλειωσε ἡ ἱστορία μᾶς ἀπὸ τὴς πρὸ ὁμορφες καὶ τὴς πρὸ
πῶμιγρῆς Γερμανίδες κατασκοπῆς:

ΖΑΝ ΣΕΥ'

ΤΟ ΨΕΜΑ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 2335)

ρήσιον ἴσως...

Ὁ Ὀ'Αλαῖν στέκεται τώρα μπροστὰ στὴ Τζένου ποὺ κλαίει καὶ
κρῦβει τὸ πρόσωπό της μέσα στὰ χεῖρα της. Σκόβει ἀπὸ πάνω
τῆς τὴς μιλίες γλυκά, τὴ μαλῶνη τρυφερά καὶ τὴν ἱκετεύει...

Τῆς λέει τόσο τρυφερὰ λόγια, ὥστε σιγά-σιγά, οἱ λυγμοὶ
τῆς Τζένου γαληνεύουν. Τέλος, δειλὰ, ταπεινὰ, ὠφῶνει τὰ μάτια
τῆς πρὸς τὸν Ὀ'Αλαῖν.

Ἐκείνος τὴν κυττάζει καὶ μέσα στὰ μάτια του, δὲν ζωγραφί-
ζεται οὔτε ὄργη, οὔτε οίκτος, ἀλλὰ μιά ἀπέραντη ἀγάπη. Τῆς
ἀνοίγει τὴν ἀγκαλιά του καὶ καθὼς ἡ Τζένου ριχνεῖται σ' αὐτὴ καὶ
σφιγνεται γεμάτῃ ἐμπιστοσύνη ἐπάνω στὸ στήθος του, τῆς φι-
δωρίζει:

— Τρέλλῃ! Μὰ σ' ἀγαπᾶω περισσότερο καὶ καλύτερα ἔτσι!
Γι' μ' ἐνδιαφέρει τὸ παρουσιαστικὸ σου... Τὴν ἀληθινὴ σου εἰκόνα
τὴν ἔβλεπα μέσα στὴν καρδιά μου... Αὐτὴ κυττάζω πάντα καὶ
τίποτε δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ τὴν παραμορφώσῃ καὶ νὰ τὴν ἀσχη-
μῆσῃ!...

CLAUDE JAN

ΤΟ ΧΡΥΣΟ ΓΟΒΑΚΙ ΤΗΣ ΙΝΕΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 2348)

χιλία κομμάτια. Οἱ ναυτὲς εἶχον τρομοκρατηθῆ. Κι' ὅπως εἶνε
δαισιδαίμονες σκέφθηκαν τότε ὅτι ἡ αἰτία αὐτῆς τῆς καταστρα-
φῆς ἦταν ἡ Ἰνές.

— Πρέπει νὰ τὴν πετάξουμε στὴ θάλασσα! οὐβρίαζαν στὸν
Φερράντε. Ὁ διάλογος εἶνε ἀπάνω στὸ καράβι μας.

Κι' ὁ Φερράντε συμφώνησε μαζί τους. Ἐγὼ δὲν μποροῦσα
πεῖν νὰ τὴν βοηθῶ. Ἐπεσα γυναιστὸς στὴ μέση τοῦ κατα-
στρώματος κι' ἄρχισα νὰ προσευχῶμαι. Ἀκουσα τὴν Ἰνές ποὺ
σπάρῃζε στα χεῖρα τῶν ὀχημάτων τῆς κ' ὕστερα μιά ἀγρία ἀνθρώ-
πινη κραυγὴ, ποὺ χάθηκε μέσα στὴ μαγία τοῦ τυφῶνος. Τὴν
εἶχαν ρίξει στὴ θάλασσα!...

Καὶ τότε συνέθη τὸ θαῦμα! Ἡ θάλασσα ἄρχισε νὰ ἡμερεύῃ
καὶ τὸ καράβι γλύτωσε ἀπὸ τὰ δόντια τοῦ Χάρου. Μὰ τὸ βᾶ-
ρμινε ἡ κατάρτα τοῦ θανάτου τῆς Ἰνές.

Ἦστερα ἀπὸ δύο μέρες καρφώθηκε πᾶνω στοὺς ὄφλους τῆς
Γῆς τοῦ Πυρός. Ἀπ' ὅλο τὸ πλῆρωμα τοῦ καραβιοῦ τοῦ Φερ-
ράντε μόνον ἐγὼ γλύτωσα τὸ θάνατον. Οἱ ἄλλοι πνίγηκαν ἢ φα-
γώθηκαν ἀπὸ τοὺς καρχαρίες.

Κι' ὁ Γαλιούλας, ὁ παράδοξος λοστρόμος τῆς «Σάντα Μαντα-
λενα» τελειώνοντας τὴν ἱστορία του ἔμεινε σκεπτικὸς γιατί δὲν
μποροῦσε νὰ ἐξηγήσῃ πῶς τὸ γοβάκι τῆς Ἰνές κ' ἡ ζῶνη τοῦ
Φερράντε εἶχαν θρεθῆ τὸν στομάχι ἑνὸς καρχαρία...

ΣΑΡΑ ΝΤΟΡΠΑΝ

ΑΧ, ΕΙΝΕ ΓΛΥΚΕΙΑ Η ΖΩΗ!...

(Συνέχεια έκ της σελίδος 2321)

κοιμητηρίου κι' ἔχουνε θάλασσα παρηγοριάς στὴν τυρανισμὴν
ψυχῇ μου...

Ἡ πλάσι ὄργιας, χαρούμενη, γιορτερή... Ἡ θλιθερὴ εἰκόνα
τοῦ νεκροταφείου ἔσθουε δολιτέρα μπροστὰ της... Τὰ εἰκόνα βρο-
σέρῃ καὶ λαυλουδισμένα χρόνια μου ἔκαναν τὴ σάρκα μου νὰ
σκιρτᾷ ἀπὸ εὐτυχία, ἀπὸ σφρίγος ζωῆς, ἀπὸ λαχτάρια νὰ ζῆ-
σῃ καὶ νὰ χαρῆ τὸν ὁμορφὸ κόσμο...

— Κι' ἐγὼ ποὺ ἤθελα ν' αὐτοκτονήσω! εἶπα μέσα μου, σὲ
μιά στιγμή.

Ἡ ψυχῇ μου πικράθηκε ἀμέσως, ὅμως... Ἡ σκέπι μου πέταξε
στὸν πρῶμα χαμένον καλὸ μου... Κ' ἡ τῶπι μὲ μασιτῶσε τρου-
χέρῃ, ἐνῶ ἕνα δάκρυ κύλισε στὰ μάγουλά μου, σὰν θυσία, σὰν
σπονδὴ εὐλαστικὴ καὶ τρυφερὴ γιὰ τὴ μνήμη Ἐκείνου!

Κι' ὅμως...
Τὴν ἴδια αὐτὴ στιγμή, ἀπ' τὰ τριςθῆθα τῆς ζωντανῆς, τῆς βρο-
σερῆς καὶ σφριγηλῆς καὶ νέας κ' ἀνθισμένης ὑπάρξεός μου, ἀ-
κούστηκε μιά φωνὴ κυριαρχικῆ, ἐπιτακτικῆ, μιά φωνὴ, τὴν ὁ-
ποία μάταια προσπάθησα νὰ πνίξω:

— Εἶνε γλυκεία ἡ ζῶ ἡ!...

ΤΑ ΤΟΠΙΚΑ ΜΑΣ ΦΑΓΗΤΑ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 2330)

τηγάνι στὴ φωτιά μὲ λίγο θούτυρο — ὅσο μιά κουταλιά
τῆς σούπας λυωμένο — ἄμα ζεσταθῆ, ἔχουνε μιά κουτάλα με-
γάλη ποὺ νὰ παίρῃ ὡς ἕνα φλυτζάνι τοῦ τσαγιοῦ κουρκουτί
καὶ θάζουμε ἀπὸ μιά κουταλιά γιὰ κάθε τηγανίδα ποὺ θὰ ἀ-
πλώνῃ καὶ γίνεται μεγάλη ὅσον ὁ θυθὸς τοῦ τηγανιοῦ. Ἐτσι
σιογφῆνεται καὶ ραντίζουμε μὲ θούτυρο λίγο-λίγο μὲ φτερο τῆς
ἀκρῆς γιὰ νὰ περιᾶ ἀπὸ κάτω καὶ μὴν κολλήσῃ ἡ τηγανίδα
καὶ ἀφοῦ ἐπιθίῃ λίγο τὴν γυροῦμε ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρά.
Πρέπει δὲ νὰ προσέχουμε νὰ μὴ παραμῆναι, διότι ἔφραϊνονε
καὶ δὲν διπλώνουν κατόπιν. Ἀν τυχόν δὲ, ὅταν ψηθῶν εἶνε
λίγο πετοιασμένες, τότε ρίχνουμε ἀκόμα λίγο νερόν στὸ κουρ-
κούτι καὶ γι' αὐτὸ προτοῦ τῆς τηγανίσουμε, δοκιμάζουμε μιά
καὶ κανονίζουμε νὰ εἶνε μαλακῆς ὅσο πρέπει.

ΝΙΚ. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕΣ

ΞΑΝΘΗ Ἡ ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΗ;

(Συνέχεια έκ της σελίδος 2352)

γραφεῖο του χωρὶς νὰ τῆς πῆ ὅτι μιά λέει. Μὰ δὲν μετανοοῦ-
σε γιὰ τὸ τέχνασμα του. Εἶχε ἀνακαλύψῃ μιά γυναικία ποὺ σε-
βόταν τὸν πατέρα της καὶ τὴν ἀξιοπρέπεια της. Καὶ εὐχαριστη-
μένος κάλεσε ἀμέσως στὸ γραφεῖο του τὸν Φαρόλι καὶ τοῦ δῆ-
λωσε:

— Ἐξέρω ὅτι εἶσαι κατεργάρης, μὰ ἔχῃς μιά κόρη σωστὸ ἀγ-
γελο. Γι' αὐτὸ σε συγχωρᾶ καὶ σοῦ ζητᾷ κιάλας συγγνώμη γι'
αὐτὴν τὴν ἱστορία ποὺ σοῦ ἐπιτίετα. Μόνον γιὰ νὰ τὰ ἔχῃς καλά
μαζὺ μου πρέπει νὰ σοῦ δώσῃς τὴ Λουῖζα γιὰ γυναικία μου. Τῆς
ἀξίζει, γιατί εἶνε τίμιου καὶ καλὸ κορίτσι καὶ σ' ἀγαπάει ὅσο δὲν
ἀξίζει.

Κι' ἔτσι ὁ Μάριο Καρῖνι παντρεύεται τὴ Λουῖζα Φαρόλι. Καὶ
ζῆ εὐτυχισμένος μ' αὐτὴν τὴν τόσο ὁμοση γυναικία του...

ΤΖΙΟΒΑΝΝΙ ΠΙΕΜΟΝΤΕ